

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jiriny Jislové a soudců JUDr. Renaty Polákové a Mgr. Štěpána Hnanička ve věci

žalobkyně: **SBS DŘEVOSTAVBY, s.r.o.**, IČO 25721283
sídlem Francouzská 55/52, 101 00 Praha 10

proti

žalovaným: 1. **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, IČO 41197518
sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3
2. **JUDr. Jana Škofová**
bytem xxx, xxx

o odškodnění za imateriální újmu

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 3. dubna 2019, č. j. 12 C 548/2018-75,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit 1. žalované náklady odvolacího řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit 2. žalované náklady odvolacího řízení ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala uložení povinnosti žalovaným společně a nerozdílně jí uhradit částku 88 707,50 Kč jako náhradu za

imateriální újmu způsobenou v řízení sp. zn. 54 EXE 3232/2011 do 30. 9. 2018 do 3 dnů od právní moci rozsudku, a částku 109,58 Kč jako náhradu za imateriální újmu způsobenou v řízení sp. zn. 54 EXE 3232/2011 za období od 1. 10. 2018 do 4. 10. 2018, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.). Současně uložil žalobci povinnost zaplatit každé ze žalovaných náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výroky II. a III.).

2. Svůj žalobní požadavek odůvodnila žalobkyně tím, že 1. žalovaná proti ní vedla exekuci od roku 2011 pro nezaplacení dlužného pojistného, jejímž provedením byla pověřena 2. žalovaná, přičemž přestože za období od roku 2011 do roku 2012 bylo v exekuci uhrazeno na jistinu 19 200 Kč, tato částka ještě v roce 2013 nebyla vyplacena 1. žalované a 2. žalovaná ji tak neoprávněně zadržovala. V dubnu 2015 byl exekucním příkazem postižen účet žalobkyně co do částky 89 894 Kč, a to přesto, že tehdejší dluh činil jen 23 571 Kč. Účet byl odblokován až v říjnu 2015 a v září 2016 byl účet znovu zablokován, a to co do částky 19 982 Kč, ačkoli dluh činil v té době pouze 8 571 Kč, přičemž ani poté, co byl celý dluh splátkou ze dne 26. 4. 2017 zcela splacen, nedošlo k jeho odblokování. První žalovaná zase 2. žalované zamlčovala, že přijala od žalobkyně dobrovolné plnění, o které se měl vymáhaný dluh snížit. Újmu žalobkyně spatřovala ve stavu permanentního stresu jednak z oné blokace účtu neodpovídající výši dlužné částky a následné blokace přesto, že dluh byl uhrazen, a dále z neoznamování plnění poskytovaných žalobkyní 1. žalované. Výši odškodnění určila za neoprávněnou exekuci na účtu v roce 2015 částkou 20 000 Kč, za blokování účtu od 29. 9. 2017 do 26. 4. 2017 částkou 11 506,74 Kč (210 dnů x 54,79 Kč), za blokování účtu od 27. 4. 2017 do dne 30. 9. 2018 částkou 57 200,76 Kč (522 dnů x 109,58 Kč) a od 1. 10. 2018 do odblokování dne 4. 10. 2018 požadovala žalobkyně částku 109,58 Kč denně. Při výpočtu odškodnění vyšla z roční částky 20 000 Kč, kterou vyplácí v obdobných případech imateriální újmy stát a tuto částku přepočítala na denní sazbu, přičemž po uhrazení dluhu tuto částku navýšila o 100 %.
3. První žalovaná namítla, že nemůže nést odpovědnost za průběh exekucního řízení. Peněžní prostředky jí byly žalobkyní poskytovány pod variabilním symbolem, pod kterým je placeno běžné pojistné, nikoliv pod variabilním symbolem stanoveným k úhradě dluhu, takže je považovala za hrazení běžného pojistného a použila je zcela v souladu s ust. § 18 zákona 592/1991 Sb. Druhá žalovaná nárok neuznala s tím, že exekuce byla vedena řádně, podle vykonatelného titulu. Účet žalobkyně byl poprvé zablokován pro částku 34 274 Kč, nikoli pro částku 89 894 Kč, jak uvádí žalobkyně, a podruhé pro částku 19 982,20 Kč. Připustila, že po zastavení exekuce nebyl podruhé zablokovaný účet odblokován, a tuto skutečnost zjistila až z prověřování stížnosti podané žalobkyní Ministerstvu spravedlnosti a okamžitě účet odblokovala. Pokud by s ní žalobkyně normálně komunikovala a na toto pochybení ji upozornila, mohla být celá situace napravena mnohem dříve. Její postup byl prověřen právě kontrolou uvedeného ministerstva a kromě neodblokování účtu nebylo shledáno jiné pochybení, tedy ani tvrzená neoprávněnost zadržování plateb žalobkyně a jejich včasné nevyplácní 1. žalované. Dlužná částka nebyla uhrazena již 26. 4. 2017, jak tvrdí žalobkyně, neboť k tomuto datu nebyly stále uhrazeny náklady exekuce.
4. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že exekuce byla nařízena na základě platného exekucního titulu, v průběhu exekucního řízení žalobkyně začala hradit část plateb přímo 1. žalované, exekuce byla zastavena po vymožení celkové částky usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2017, č. j. 62 Co 392/2017-175, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2018. Exekucním příkazem 2. žalované ze dne 12. 3. 2015, č. j. 088 EX 3001/11-34, byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobkyně vedeného u tehdy GE Money bank a.s., přičemž peněžnímu ústavu bylo příkázáno, aby nenakládá s prostředky žalobkyně na účtu ve výši 34 274 Kč. Exekucním příkazem ze dne 27. 9. 2016, č. j. 088 EX 3001/11-67, byla stejnému peněžnímu ústavu příkázána povinnost nenakládat s prostředky na účtu žalobkyně do výše 19 983 Kč. Ke stížnosti žalobkyně prověřilo Ministerstvo spravedlnosti postup 2. žalované v uvedené exekuci a jako jediné pochybení shledalo neodblokování účtu žalobkyně po zastavení exekuce s tím, že konstatovalo, že kdyby se žalobkyně obrátila přímo na 2. žalovanou, došlo by k odblokování dříve, když tento krok provedla 2. žalovaná

okamžitě, jak byla ministerstvem na toto upozorněna. Po právním posouzení podle § 2956 a § 2957 o. z. dospěl soud prvního stupně k závěru, že 1. žalovaná neporušila žádnou zákonem či smlouvou jí uloženou povinnost, přičemž žalobkyně neprokázala vznik imateriální újmy, když do tvrzeného stavu permanentního stresu v důsledku vedení exekuce se dostala svým vlastním protiprávním chováním. Soud prvního stupně neshledal ani vznik odpovědnosti na straně 2. žalované, když sice dovodil, že po zastavení exekuce usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2017, č. j. 62 Co 392/2017-175, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2018, měl být 2. žalovanou vydán příkaz k odblokování účtu, k čemuž došlo až 4. 10. 2018, nicméně k jeho odblokování mohlo dojít daleko dříve, pokud by na toto žalobkyně upozornila přímo 2. žalovanou. Neshledal, že by exekuce byla vedena neadekvátně, pod silným nátlakem či neúměrně s ohledem na výši dluhu a dospěl k závěru, že žalobkyni žádná imateriální újma v důsledku neodblokování účtu nevznikla. Pokud žalobkyně pocítovala stres, pak pouze v důsledku toho, že si sama nepočínala dostatečně obezřetně ve smyslu § 2900 o. z. Navíc upozornil, že ani v případě, že by odpovědnost 2. žalované byla dána, nebylo by možné žalobkyni vyhovět, neboť vzhledem ke stáří exekuce by vůči 2. žalované mohla uplatnit pouze materiální újmu, a to s odkazem na rozhodnutí NS ČR ze dne 28. 2. 2019, sp. zn. 25 Cdo 5870/2017. Náklady řízení posoudil podle úspěchu ve věci ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř.

5. Proti rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém namítla, že soud prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav a nesprávně jej pak právně hodnotil. První žalovaná se několikrát pokusila bezdůvodně se obohatit na úkor žalobkyně, když si ponechávala dobrovolně poskytnutá plnění na exekuční dluh a zamlčovala je 2. žalované, přičemž tyto si nemohla nechat jako běžné další pojistné, když žalobkyně neměla žádné zaměstnance a tedy ani povinnost platit zdravotní pojištění. Ani po skončení exekuce nečinila žádná ze žalovaných kroky k odstranění blokace účtu žalobkyně co do částky 19 982 Kč, čímž žalobkyni úmyslně poškozovali. Druhá žalovaná pak poškodila žalobkyni i tím, že stanovila nepřiměřené omezení účtu žalobkyně blokací ve výši 89 894 Kč, přestože byl nedoplatek dluhu ve výši 24 571 Kč a i s náklady exekuce by toto činilo maximálně 31 101 Kč. Stejně tak nepřiměřené bylo i druhé zablokování účtu, a to co do částky 19 982,20 Kč, neboť maximální dlužná částka mohla dosáhnout nejvýše 15 101 Kč. Tímto byl porušen § 58 e. ř. I když byla exekuční jistina splacena v dubnu 2017, neovlivnilo to výši blokace účtu. Tím byla žalobkyně dlouhodobě a úmyslně poškozována protiprávním jednáním žalovaných za to, že se snažila bránit proti okradení. První žalovaná se pokusila okrást žalobkyni neoprávněným účtováním úroku za pozdní platby, i po rozhodnutí o zastavení exekuce byl účet žalobkyně blokován co do částky téměř 20 000 Kč, i nepodáním návrhu na zastavení exekuce při jejím splacení. Dlouhodobým potlačováním práv žalobkyně i stresem z možného vykrádání objektů exekutorem vznikla žalobkyni imateriální újma. Vyjádřila nesouhlas se závěry rozhodnutí NS ČR, na které odkázal soud prvního stupně. Doručil současně opravné usnesení 1. žalované, ze kterého lze určit neoprávněnost účtování úroků z prodlení. První žalovaná neměla právo platby jí zasílané evidovat jako běžné pojistné, neboť žalobkyně v uvedené době již neměla žádné zaměstnance a tedy ani neposkytovala 1. žalované měsíční přehledy o platbě pojistného zaměstnavatelem. Navrhla, aby odvolací soud změnil rozhodnutí soudu prvního stupně a žalobě jako důvodné vyhověl s tím, že pro výpočet újmy použila stejný algoritmus, jaký se používá při náhradě imateriální újmy vůči státu.
6. První žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobkyně uvedla, že se ztotožňuje s rozhodnutím soudu i s jeho odůvodněním. Exekuční řízení bylo vedeno v souladu se zákonem, 1. žalovaná v něm byla plně úspěšná a předmětem exekučního řízení nebylo žádné běžící penále. Exekuční titul jednoznačně stanovil variabilní symbol pro platby na úhradu dluhu. Pokud žalobkyně platby prováděla na základě variabilního symbolu představujícího jeho IČO, automaticky se platby evidovaly jako na běžné pojistné. Jakmile tento rozpor 1. žalovaná zjistila, oznámila provedené platby 2. žalované. Jako oprávněná nemá možnost ovlivnit průběh exekuce a nemůže nést odpovědnost za postup soudního exekutora či exekučního soudu a tedy ani za neoprávněnou blokaci účtu žalobkyně. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku.

7. Druhá žalovaná se k odvolání žalobkyně vyjádřila tak, že považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za věcně i právně správné a odvolání žalobce za nedůvodné. Žalobkyně neuvádí v odvolání nic jiného, než tvrzení uváděná již v žalobě. Stejně jako 1. žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku.
8. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadené usnesení soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, postupem podle § 212 a § 212a odst. 6 o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
9. Soud prvního stupně dostatečně zjistil skutkový stav a správně se zabýval otázkou odpovědnosti za imateriální újmu jednotlivých žalovaných specifikovanou žalobkyní jako permanentní stres z probíhajícího exekučního řízení.
10. Co se týká případné odpovědnosti 1. žalované, pak soud prvního stupně správně dovodil, že tato neporušila žádnou svou právní ani smluvní povinnost, která by mohla být v příčinné souvislosti s újmou tak, jak ji specifikovala žalobkyně. Nelze klást k tíži 1. žalované skutečnost, že žalobce nebyl schopen specifikovat své „dobrovolné“ platby dlužného pojistného variabilním symbolem, který byl v exekučním titulu pro takové platby uveden, a tyto platby posílal na účet žalobkyně pod variabilním symbolem představujícím jeho IČO, pod kterým je ze strany zaměstnavatelů hrazeno běžné pojistné. Při velikosti žalobkyně a rozsahu její agendy je zřejmé, že nemusí hned přijít na to, že nesprávně označené platby jsou poskytovány na úhradu dluhu, a po nějaký čas je eviduje jako platby za zaměstnance, neboť žalobkyně jí byla jako zaměstnavatel známa a nedodání měsíčních výkazů mohla důvodně považovat za nedostatky ze strany žalobkyně, které budou v dohledné době napraveny. Je třeba poukázat na to, že v okamžiku, kdy se o účelu nesprávně označených plateb 1. žalovaná dozvěděla, okamžitě zjednala nápravu a informovala 2. žalovanou o poskytnutých úhradách. Na její straně tak nelze shledat ani úmyslné ani nedbalostní porušení povinností, když fakticky byla ona oklamána žalobkyní, a tedy ani jeden z nezbytných předpokladů vzniku odpovědnosti za újmu at' materiální či imateriální. Bylo navíc na žalobkyni, aby se domáhala zastavení exekuce v rozsahu dobrovolného plnění tak, jak to fakticky i činila. V tomto světle je tak třeba považovat rozhodnutí soudu prvního stupně, který neshledal odpovědnost 1. žalované za žalobkyni požadovanou tvrzenou imateriální újmu, za správné.
11. Ohledně odpovědnosti 2. žalované za žalobkyni tvrzenou imateriální újmu, pokud se žalobkyně dovolávala nevyplácení vymoženého plnění 1. žalované jako oprávněné ze strany 2. žalované jako soudní exekutorky řádně ve smyslu § 46 odst. 4 e. ř., pak byt' zde byly shledány Ministerstvem spravedlnosti nedostatky, toto porušení právní povinnosti nemělo žádný vztah k žalobkyni tvrzené újmě, neboť nemohlo mít žádný vliv na jí prožívaný stres z exekuce, a jediným, kdo by se mohl dovolávat náhrady újmy z takového porušení povinností, by byla právě jen 1. žalovaná, které nebylo vymožené plnění poskytnuto včas. Na samotný průběh exekuce ve vztahu k povinnému to však nemělo žádný vliv. Nelze tedy z uvedeného důvodu shledat příčinnou souvislost mezi porušením povinností a žalobcem tvrzenou újmou jako předpoklad odpovědnosti za škodu, čímž nemohlo dojít ani ke vzniku odpovědnosti 2. žalované za imateriální újmu z tohoto tvrzeného porušení její povinnosti.
12. Pokud se žalobkyně dovolává u 2. žalované opožděného odblokování účtu, pak soud prvního stupně správně zjistil, že 2. žalovaná jako soudní exekutorka v rozporu s § 47 odst. 7 a § 46 odst. 8 exekučního řádu nevydala oznámení o skončení exekuce, ve kterém by informovala společnost MONETA Money Bank, a.s. o zániku právních účinků exekučního příkazu č. j. 088 EX 3001/11-67, ačkoliv již v únoru 2018 jí bylo známo, že ke dni 16. 1. 2018 byla exekuce pravomocně zastavena, a toto oznámení bylo vydáno až dne 3. 10. 2018, takž výše uvedená banka na něj zareagovala o den později. Tento krok je třeba posoudit jako porušení povinností 2. žalované vyplývající jí z výše uvedených ustanovení exekučního řádu, a tedy splnění jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu, což správně konstatoval i soud prvního stupně, který může založit vznik újmy. Do doby zastavení exekuce je třeba považovat vedení exekuce za oprávněné a řádné a je

třeba souhlasit s 1. žalovanou, že tato v něm byla plně úspěšná a exekucí byla vymožena jak její pohledávka v plné výši, tak její náklady. Faktická újma tedy mohla žalobkyni vzniknout až po jejím zastavení. Zde však odvolací soud zcela souhlasí se soudem prvního stupně, pokud tento vznik újmy na straně žalobkyně v příčinné souvislosti s tímto porušením povinnosti jako další nutný předpoklad odpovědnosti za škodu nadále neshledal. Nelze totiž uvěřit tomu, že někdo, kdo tvrdí, že vedení exekuční řízení pocíťoval jako stres představující psychickou újmu, při zjištění, že přes zastavení exekuce zůstal i nadále jeho účet zablokován, což byl jediný důsledek vedení exekuce pro žalobkyni jako povinnou, tuto situaci nebude okamžitě řešit přes soudního exekutora s cílem okamžitého odblokování a raději volí cestu stížnosti přes kontrolní orgán, i když mu musí být zřejmé, že odblokování bankovního účtu se oddálí, což se také stalo. Takovéto vcelku nečekané chování povinného může mít jen jediné vysvětlení, a to, že cílem žalobkyně nebylo odblokování bankovního účtu, kdy blokáce pravděpodobně pro ni neměla nějaký bezprostřední význam, což lze dovodit ze skutečnosti, že v té době již žalobkyně neměla zaměstnance a tedy nebyla aktivně činná, ale faktickým cílem byla jakási pomsta 2. žalované za to, že proti ní vedla exekuci, a využití toho, že 2. žalovaná skutečně opomněla své povinnosti. Za této situace opravdu nelze shledat na straně žalobkyně vznik újmy v důsledku porušení výše uvedené povinnosti 2. žalované a závěr soudu prvního stupně o tom, že ani na straně 2. žalované není dána odpovědnost za žalobkyní tvrzenou újmu, je tak zcela správný. Odvolací soud se navíc taktéž ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že z dané exekuce nebylo možné se touto žalobou domáhat vůči 2. žalované odpovědnosti za imateriální újmu, což by bylo možné pouze postupem podle zák. č. 82/1998 Sb., a zde v plném rozsahu odkazuje na vyčerpávající odůvodnění soudu prvního stupně opřené o platnou judikaturu.

13. Vzhledem k uvedenému tedy odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné v plném rozsahu potvrdil, kdy za správné považuje i rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení.
14. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř., přičemž vzhledem k tomu, v odvolacím řízení byly obě žalované zcela úspěšné, uložil žalobkyni povinnost nahradit jim náklady odvolacího řízení. Výši nákladů žalobce určil odvolací soud jako paušální náhradu po 300 Kč za úkon dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., a to u 1. žalované za 2 úkony (vyjádření k odvolání a účast na jednání dne 10. 12. 2019) a u 2. žalované za jeden úkon (vyjádření k odvolání).

Poučení

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 10. prosince 2019

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu